

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 180 (XXIV) — Nr. 407

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marți, 19 iunie 2012

SUMAR

	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 344 din 10 aprilie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108 ¹ alin. 1 pct. 1 lit. a), b) și e), precum și ale art. 108 ⁵ alin. 3 din Codul de procedură civilă	2-3		
Decizia nr. 348 din 24 aprilie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) lit. g) din Ordonanța Guvernului nr. 75/2001 privind organizarea și funcționarea cazierului fiscal	4-5		
Decizia nr. 354 din 24 aprilie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (1) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2006 privind organizarea activității practicienilor în insolvență	5-7		
Decizia nr. 358 din 24 aprilie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 ¹ alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii	7-9		
Decizia nr. 360 din 24 aprilie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 48 alin. (7) lit. l ¹) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal	9-10		
		Decizia nr. 494 din 10 mai 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 58 lit. ad) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 privind transporturile rutiere.....	11-14
		HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
		601. — Hotărâre privind aprobarea plății contribuției voluntare, în lei, a României la Organizația Internațională a Francofoniei pentru derularea Planului multianual de formare în limba franceză a funcționarilor din administrația publică română, în anul 2012.....	14
		602. — Hotărâre pentru aprobarea plății contribuției voluntare, în lei, a României la Programul Națiunilor Unite pentru Dezvoltare pe anul 2012.....	15
		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
		1.008. — Ordin al ministrului transporturilor și infrastructurii pentru stabilirea modului de derulare a serviciului de pilotaj al navelor maritime	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 344**

din 10 aprilie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108¹ alin. 1 pct. 1 lit. a), b) și e), precum și ale art. 108⁵ alin. 3 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108¹ și 108⁵ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Constantin Anghel în Dosarul nr. 4.039/280/2005 (număr în format vechi 4.045/2005) al Judecătoriei Pitești — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 645D/2012.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 1 iunie 2005, pronunțată în Dosarul nr. 4.039/280/2005 (număr în format vechi 4.045/2005), **Judecătoria Pitești — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108¹ și 108⁵ din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Constantin Anghel într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii de reexaminare a unei amenzi judiciare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că, din analiza prevederilor art. 108 pct. 1 lit. a), b) și e) din Codul de procedură civilă, se deduce că expresia „rea-credință” poate fi găsită de judecător în orice moment, cu toate că dispozițiile Codului civil prevăd că buna-credință se presupune întotdeauna și sarcina probei cade asupra celui ce alege reaua-credință, astfel că judecătorul poate constata chiar din faza judecării fondului că o cerere este introdusă cu rea-credință. Or, dacă judecătorul poate aplica amenzi după o simplă apreciere a cererii, partea nu mai are dreptul la un proces echitabil, iar drepturile sale pot fi suprimate printr-o intimidare cu amenda.

De asemenea, art. 108⁵ alin. 3 din Codul de procedură civilă menționează că cererea de reexaminare se soluționează prin încheiere irevocabilă, nemaiputând fi contestată.

Judecătoria Pitești — Secția civilă opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum reiese din încheierea de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 108¹ și 108⁵ din Codul de procedură civilă. Însă, din motivarea autorului excepției de neconstituționalitate, precum și din considerentele încheierii de sesizare, Curtea constată că, în realitate, sunt criticate doar dispozițiile art. 108¹ alin. 1 pct. 1 lit. a), b) și e), precum și ale art. 108⁵ alin. 3 din Codul de procedură civilă, texte asupra cărora Curtea urmează a se pronunța prin prezenta decizie.

Aceste prevederi au următorul cuprins:

— Art. 108¹ alin. 1 pct. 1 lit. a), b) și e): „*Dacă legea nu prevede altfel, instanța, potrivit dispozițiilor prezentului articol, va putea sancționa următoarele fapte săvârșite în legătură cu procesul, astfel:*

1. *cu amendă judiciară de la 50 lei la 700 lei:*

a) *introducerea, cu rea-credință, a unor cereri vădit netemeinice;*

b) *formularea, cu rea-credință, a unei cereri de recuzare sau de strămutare;*

[...]

e) *contestarea, cu rea-credință, a scrierii sau semnăturii unui înscris;*”;

— Art. 108⁵ alin. 3: „*Cererea se soluționează prin încheiere irevocabilă, dată în camera de consiliu, de către instanța de judecată ori de președintele instanței de executare care a aplicat amenda sau despăgubirea.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 24 referitor la dreptul la apărare și art. 30 privind libertatea de exprimare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

1. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că din analiza prevederilor art. 108 pct. 1 lit. a), b) și e) din Codul de procedură civilă se deduce faptul că expresia „rea-credință” poate fi interpretată de judecător în orice moment, cu toate că dispozițiile Codului civil prevăd că buna-credință se presupune întotdeauna și sarcina probei cade asupra celui ce alege reaua-credință.

Curtea reține că textul criticat are în vedere o situație cu caracter de excepție și urmărește să prevină și să limiteze eventualele abuzuri în exercitarea drepturilor procesuale, fie de natură să determine tergiversarea soluționării cauzei, fie în scop șicanator, vexator etc.

De altfel, dispozițiile art. 108¹ alin. 1 pct. 1 lit. a) din Codul de procedură civilă se referă la introducerea cu „rea-credință” a unei cereri vădit netemeinice, or sintagma „vădit netemeinice” sugerează faptul că cererea nu are niciun fel de fundament, aspect pe care autorul cererii îl cunoaște. Evident că, după modul în care a fost formulată cererea, motivele invocate, eventualele cereri repetate de chemare în judecată etc., instanța își poate forma o convingere și poate aprecia dacă reclamantul introduce o cerere de chemare în judecată cu rea-credință, or textul de lege nu face altceva decât să legitimeze judecătorul care constată o astfel de situație să o și sancționeze.

Pentru valorificarea drepturilor și intereselor legitime părțile trebuie să acționeze cu bună-credință, iar nu în spirit abuziv, șicanatoriu, vexator pentru magistrați ori pentru instanță.

De asemenea, Curtea, prin Decizia nr. 1.403 din 20 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 74 din 30 ianuarie 2012, sau Decizia nr. 32 din 19 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 155 din 8 martie 2012, a reținut că activitatea procesuală a părților trebuie să se desfășoare cu respectarea normelor prevăzute de lege, or stabilirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești este de competența exclusivă a legiuitorului, soluție ce rezultă din dispozițiile constituționale ale art. 126 alin. (2) și ale art. 129 din Legea fundamentală.

Curtea observă că, în jurisprudența sa, a statuat, de exemplu, prin Decizia nr. 73 din 19 iulie 1995, publicată în

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108¹ alin. 1 pct. 1 lit. a), b) și e), precum și ale art. 108⁵ alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Constantin Anghel în Dosarul nr. 4.039/280/2005 (număr în format vechi 4.045/2005) al Judecătoriei Pitești — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 aprilie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 177 din 8 august 1995, că exercitarea de către o persoană a unui drept ce îi este recunoscut prin lege nu poate să justifice, prin ea însăși, o prezumție a relei-credințe. De altfel, exercitarea abuzivă a unui drept se produce numai în situația în care acel drept se realizează în alt scop decât cel pentru care legea l-a recunoscut.

2. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 108⁵ alin. 3 din Codul de procedură civilă, Curtea constată că acestea au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate.

Prin numeroase decizii, spre exemplu Decizia nr. 308 din 3 martie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 246 din 7 aprilie 2011, Decizia nr. 848 din 23 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 630 din 5 septembrie 2011, Curtea a respins excepția de neconstituționalitate ca neîntemeiată și a statuat că reglementarea criticată a fost adoptată de legiuitor în cadrul competenței sale constituționale, astfel cum este consacrată prin art. 126 alin. (2) și art. 129 din Constituție, potrivit cărora „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”, iar „*Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*”.

Astfel, Curtea a constatat că legiuitorul prin reglementarea art. 108⁵ din Codul de procedură civilă a dorit instituirea unei căi de atac particulare, care se califică drept o cale specifică de retractare. Întrucât aplicarea amenzii constituie un incident procedural, ea va fi aplicată de către judecătorii investiți cu acțiunea principală. Cenzurarea încheierii de stabilire a amenzii de către instanța care a dispus sancțiunea este firească, deoarece aplicarea amenzii nu implică o judecată de fond.

Dacă cererea de reexaminare este admisă ca urmare a constatării faptului că sancțiunea a fost aplicată fără temei sau cu încălcarea unor dispoziții legale, amenda aplicată poate fi revocată sau poate fi redusă în situația în care se apreciază ca fiind disproporționat cuantumul amenzii aplicate în raport cu abaterea săvârșită.

Prin urmare, în atare situație, există doar posibilitatea de a reveni asupra amenzii sau despăgubirii, în scopul de a ușura situația persoanei obligate la plata acesteia, reexaminarea apărând ca o cale specifică de retractare.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Magistrat-asistent,
Ioניה Cochintu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 348

din 24 aprilie 2012

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) lit. g)
din Ordonanța Guvernului nr. 75/2001 privind organizarea și funcționarea cazierului fiscal**

Acsinte Gaspar	— președinte
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 75/2001 privind organizarea și funcționarea cazierului fiscal, excepție ridicată de Societatea Comercială „Lacul Albastru” — S.R.L. în Dosarul nr. 8.335/107/2010 al Tribunalului Alba — Secția comercială și contencios administrativ. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 462D/2011.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Arată că dispozițiile de lege criticate statuează scoaterea din cazierul fiscal a unor date, fără a contraveni prevederilor constituționale invocate de autorul excepției. Totodată, contribuabilii se pot adresa tribunalului — secția de contencios administrativ în a cărei rază teritorială își au domiciliul sau sediul aceștia, fără procedura prealabilă, beneficiind astfel de toate garanțiile procesuale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 28 februarie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 8.335/107/2010, **Tribunalul Alba — Secția comercială și contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 75/2001 privind organizarea și funcționarea cazierului fiscal**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Lacul Albastru” — S.R.L. într-o cauză ce are ca obiect anularea unui act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textul de lege criticat permite doar radierea de drept a înscrierii inactivității fiscale, iar nu și pe cea la cererea contribuabilului, ceea ce contravine prevederilor art. 40, 45, 52 și 53 din Constituție.

Tribunalul Alba — Secția comercială și contencios administrativ apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului arată că prin instituirea procedurii de înscriere a datelor în cazierul fiscal și de radiere a acestora se asigură cadrul legal necesar desfășurării, de către persoanele fizice sau juridice, a unei activități economice, cu respectarea legii și a disciplinei financiare.

Totodată, Ordonanța Guvernului nr. 75/2001 prevede suficiente garanții în vederea asigurării dreptului persoanei vătămate de o autoritate publică, prin reglementarea, în cuprinsul art. 10 și 11, a posibilității de a introduce contestație la instanța de contencios administrativ de către contribuabilul căruia i s-a respins cererea de rectificare a datelor înscrise în cazierul fiscal.

Referitor la critica de neconstituționalitate față de prevederile art. 53 din Constituție, arată că dispozițiile de lege criticate nu pun în discuție restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți fundamentale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Din motivarea autorului excepției de neconstituționalitate reiese că aceasta se referă la radierea înscrierii inactivității fiscale, astfel încât obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 7 alin. (1) lit. g) din Ordonanța Guvernului nr. 75/2001 privind organizarea și funcționarea cazierului fiscal, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 664 din 23 iulie 2004, care au următorul conținut: „(1) Contribuabilii care au înscrise date în cazierul fiscal se scot din evidență dacă se află în următoarele situații: [...] g) contribuabilul declarat inactiv a fost reactivat. Data scoaterii din evidență este data reactivării contribuabilului în situația în care acesta a fost declarat inactiv pentru cazul prevăzut la art. 78 alin. (5) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, sau data împlinirii unui termen de 3 luni de la data reactivării contribuabilului în situația în care acesta a fost declarat inactiv pentru cazurile prevăzute la art. 78 alin. (5) lit. b) sau c) din ordonanța mai sus menționată;”.

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții, autoarea excepției invocă prevederile constituționale ale art. 40 referitor la dreptul de asociere, art. 45 referitor la libertatea economică, art. 52 referitor la dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică și art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, în jurisprudența sa constantă, a statuat că principiul libertății de asociere nu are în vedere constituirea de „asociații” care au ca obiect desfășurarea de activități cu scop patrimonial, ceea ce legea califică drept societăți comerciale, ci, așa cum rezultă din formula redacțională a textului, se referă la constituirea unor subiecte colective de o altă natură juridică și cu altă finalitate, cum sunt asociațiile fără scop patrimonial, partidele politice sau sindicatele. Sub acest aspect, prin sintagma „și în alte forme de asociere”, legiuitorul constituțional a avut în vedere, folosind această formulă mai largă, entități colective cu natură juridică și finalități similare celor menționate, iar nu societăți comerciale. Așa fiind, Curtea constată că dispozițiile art. 40 din Legea fundamentală nu au incidență în cauza dedusă controlului.

În ceea ce privește invocarea prevederilor art. 45 din Constituție, Curtea constată că libertatea economică reglementată de prevederile art. 45 din Legea fundamentală nu este absolută; atât accesul liber al persoanei la o activitate economică, cât și exercitarea acestuia se desfășoară „în condițiile legii”. În acest context, Curtea reține că, potrivit art. 2 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 75/2001, în cazierul fiscal al persoanelor fizice și juridice se înscrie și inactivitatea fiscală, declarată potrivit legii. Totodată, Curtea reține că persoanele fizice/juridice — contribuabili declarați inactivi se reactivează dacă îndeplinesc, cumulativ, următoarele condiții: își îndeplinesc toate obligațiile declarative prevăzute de lege; își îndeplinesc

toate obligațiile de plată; organele fiscale au constatat că funcționează la domiciliul fiscal declarat. Astfel, nimic nu împiedică persoana interesată să îndeplinească aceste condiții pentru a putea determina reactivarea fiscală.

În continuare, Curtea reține că persoana fizică sau juridică ce figurează în evidența cazierului fiscal poate cere, potrivit dispozițiilor art. 10 din ordonanța menționată, rectificarea datelor înscrise, dacă acestea nu corespund situației reale ori înregistrarea lor nu s-a făcut cu respectarea dispozițiilor legale. În continuare, prevederile art. 11 dispun că persoanele cărora li s-a respins cererea de rectificare pot introduce contestație în termen de 30 de zile de la comunicare. Contestația se poate introduce și în cazul în care eroarea înregistrării în cazierul fiscal nu se datorează organelor fiscale. Contestația se soluționează de către tribunal — secția de contencios administrativ în a cărei rază teritorială își au domiciliul sau sediul contribuabilii, fără procedura prealabilă. Astfel, Curtea constată că dispozițiile ordonanței conțin suficiente garanții în vederea asigurării dreptului persoanei îndreptățite de a obține recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim, anularea actului și repararea pagubei, potrivit prevederilor art. 52 din Legea fundamentală.

Întrucât nu s-a constatat restrângerea exercițiului vreunui drept sau al vreunei libertăți fundamentale, nu se poate reține nici pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 53 din Constituție.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) lit. g) din Ordonanța Guvernului nr. 75/2001 privind organizarea și funcționarea cazierului fiscal, excepție ridicată de Societatea Comercială „Lacul Albastru” — S.R.L. în Dosarul nr. 8.335/107/2010 al Tribunalului Alba — Secția comercială și contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 aprilie 2012.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 354

din 24 aprilie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (1) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2006 privind organizarea activității practicienilor în insolvență

Acsinte Gaspar	— președinte
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 alin. (1) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2006 privind organizarea activității practicienilor în insolvență, excepție ridicată de Euroconturi SPRL Suceava în Dosarul nr. 1.049/86/2009/a2 al Tribunalului Suceava — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal.

Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 678D/2011.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că Societatea Comercială „ABC Construct 2010” — S.R.L. din București și Euroconturi SPRL Suceava au depus la dosar note scrise prin care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 24 mai 2011, pronunțată în Dosarul nr. 1.049/86/2009/a2, Tribunalul Suceava — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 alin. (1) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2006 privind organizarea activității practicienilor în insolvență, excepție ridicată de Euroconturi SPRL Suceava într-o cauză referitoare la procedura insolvenței.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prin reglementarea instituită de dispozițiile de lege criticate sunt excluși din dreptul de a-și exercita profesia de practician în insolvență cei care își exercită calitatea de executor judecătoresc sau notar public. Astfel, se realizează o discriminare între cetățeni, ceea ce contravine prevederilor art. 16 din Constituție. Totodată, este îngrădit și dreptul la muncă.

Tribunalul Suceava — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal apreciază că dispozițiile de lege criticate cuprind prevederi care stabilesc anumite incompatibilități cu exercitarea profesiei de practician în insolvență, fără a indica sau a determina criteriile avute în vedere la stabilirea acestora. Astfel, în cuprinsul art. 28 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2006 sunt stabilite profesiile compatibile a fi exercitate în paralel cu cea de practician în insolvență, cu toate că persoanele care le exercită pot participa în egală măsură la îndeplinirea unor atribuții în cadrul procedurii insolvenței.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului arată că legiuitorul poate adopta incompatibilități diferite în ce privește exercitarea unei profesii, în considerarea unor situații deosebite, având în vedere faptul că nu suntem în prezența unor situații comparabile care să impună aceeași soluție legislativă. Referitor la invocarea prevederilor constituționale ale art. 41, arată că dreptul la muncă cuprinde libertatea alegerii profesiei, a locului de muncă și protecția socială a muncii, iar Constituția, consacrand aceste drepturi și libertăți, conferă fiecărei persoane fizice posibilitatea de a-și alege locul muncii în funcție de aptitudini, dorințe și de anumite coordonate de ordin economic și social. Enumerarea cazurilor în care un practician în insolvență nu își poate exercita profesia, fiind într-o stare de incompatibilitate, nu reprezintă o îngădire a dreptului la muncă. Totodată, se arată că nu poate fi reținută nici critica potrivit căreia dispozițiile criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 53.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

După sesizarea instanței de contencios constituțional, ordonanța de urgență a guvernului a fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 724 din 13 octombrie 2011, dându-se textelor o nouă numerotare. Astfel, obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 26 alin. (1) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2006 privind organizarea activității practicienilor în insolvență, cu următorul conținut: „*Exercitarea profesiei de practician în insolvență este incompatibilă cu: (...) d) exercitarea calității de notar public sau executor judecătoresc.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții, autoarea excepției invocă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) referitor la statul român, art. 15 alin. (2) referitor la neretroactivitatea legii, art. 16 alin. (1) și (2) referitor la egalitatea în drepturi, art. 41 alin. (1) referitor la dreptul la muncă și art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, în ceea ce privește critica întemeiată pe dispozițiile art. 15 alin. (2) din Constituție, Curtea reține că formula redacțională a textului legal dedus controlului nu oferă temei unei atare critici, întrucât nu conține în sine nicio dispoziție cu caracter retroactiv, textul urmând a-și găsi aplicarea exclusiv de la data intrării în vigoare a legii modificatoare.

Referitor la invocarea prevederilor art. 16 din Constituție, Curtea constată că reglementarea dedusă controlului de constituționalitate reprezintă o obligație legală care se aplică tuturor celor aflați în situația prevăzută de ipoteza normei legale, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare.

Principiul egalității în fața legii nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune un tratament juridic identic numai în situații egale, iar situațiile în mod obiectiv diferite justifică chiar și din punct de vedere constituțional un tratament juridic diferit, instituirea unei astfel de reglementări este impusă de necesitatea asigurării îndeplinirii cu obiectivitate de către practicianul în insolvență a atribuțiilor prevăzute de lege.

De asemenea, Curtea constată că nu poate fi reținută nici critica potrivit căreia stabilirea unei incompatibilități în exercitarea unei profesii încalcă dreptul la muncă, existența anumitor incompatibilități fiind impusă în unele cazuri, avându-se în vedere specificul profesiei. Prin instituirea incompatibilității prevăzute de textele de lege criticate nu se îngădește alegerea profesiei, deoarece orice activitate ce se circumscrie dreptului la muncă trebuie să respecte regulile pe care legiuitorul le-a dictat în vederea creării cadrului legal de funcționare a acestora.

În final, Curtea constată că nu poate fi reținută nici încălcarea prevederilor constituționale ale art. 53, având în vedere că nu s-a constatat încălcarea vreunui drept.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (1) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2006 privind organizarea activității practicienilor în insolvență, excepție ridicată de Euroconturi SPRL Suceava în Dosarul nr. 1.049/86/2009/a2 al Tribunalului Suceava – Secția comercială, contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 aprilie 2012.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 358

din 24 aprilie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii

Acsinte Gaspar	— președinte
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Alien Concept” — S.R.L. din Oradea în Dosarul nr. 9.074/112/2010 al Tribunalului Bistrița-Năsăud — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 764D/2011.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 12 mai 2011, pronunțată în Dosarul nr. 9.074/112/2010, **Tribunalul Bistrița-Năsăud — Secția**

comercială, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Alien Concept” — S.R.L. din Oradea într-o cauză ce are ca obiect soluționarea unui litigiu privind achizițiile publice.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia arată că dispozițiile de lege criticate sancționează însăși exercitarea dreptului și nu exercitarea sa abuzivă. Modalitatea de a reține un procent din garanția de participare reprezintă o sancționare a contestatorilor, ceea ce echivalează cu o îngrădire a accesului liber la justiție.

Tribunalul Bistrița-Năsăud — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 278¹ alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 418 din 15 mai 2006, cu următorul conținut: „(1) În măsura în care Consiliul respinge contestația ca nefondată, autoritatea contractantă va reține contestatorului din garanția de participare în raport cu valoarea estimată a contractului următoarele sume: (...) c) între 4.200.001 lei și 42.000.000 lei inclusiv – 7.980 lei + 0,01% din ceea ce depășește 4.200.001 lei.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă prevederile constituționale ale art. 21 alin. (4) referitor la jurisdicțiile speciale administrative.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că instanța de contencios constituțional s-a pronunțat asupra constituționalității acestor dispoziții. Astfel, prin Decizia nr. 282 din 27 martie 2012^{*}), nepublicată la data pronunțării acestei decizii, Curtea a statuat că dispozițiile legale referitoare la constituirea unei garanții în vederea participării la procedura de atribuire a contractului au fost introduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 76/2010 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii.

În continuare, Curtea a reținut că garanția de participare se constituie de către ofertant, adică de persoana care și-a manifestat voința de a se angaja din punct de vedere juridic într-un contract de achiziție publică, iar scopul constituirii acestei garanții este acela de a proteja autoritatea contractantă față de riscul unui eventual comportament necorespunzător al acestuia. Potrivit dispozițiilor art. 255 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, pot formula contestație în fața Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor persoanele care au un interes legitim cu privire la contractul de achiziție (în mod evident este vorba despre ofertanții prevăzuți de art. 43¹ din ordonanța de urgență) și care au suferit, suferă sau riscă să sufere un prejudiciu, ca o consecință a unui act al autorității contractante (în favoarea căreia au constituit garanția de participare).

Analizând, în continuare, dispozițiile art. 278¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, Curtea a constatat că, respingând contestația, Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor nu are competența legală de a dispune prin decizie cu privire la garanția de participare constituită în favoarea autorității contractante. Prin urmare, actul de dispoziție cu privire la sumele cote-părți din garanția de participare nu poate fi calificat drept un act al autorității administrativ-jurisdicționale.

Reținerea sumelor prevăzute de ordonanța de urgență de către autoritatea contractantă operează de drept, în temeiul art. 278¹ alin. (1), ca urmare a pronunțării de către Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor a deciziei de respingere a contestației ca nefondată.

În cazul în care respingerea contestației se întemeiază pe motivele că aceasta a fost tardiv introdusă, lipsită de interes, lipsită de obiect, introdusă de o persoană fără calitate sau neîmputernicită să formuleze contestația, precum și pe orice altă excepție de procedură sau de fond, autoritatea contractantă nu poate reține suma.

Reținerea sumelor prevăzute de ordonanța de urgență de către autoritatea contractantă operează indiferent de poziția subiectivă a contestatorului în exercitarea dreptului de a formula contestația împotriva actului administrativ. Așa cum se arată în preambul, ordonanța de urgență instituie o veritabilă sancțiune aplicabilă persoanei care atacă în contencios administrativ-jurisdicțional actul autorității contractante care a determinat sau riscă să determine producerea unui prejudiciu. Exercițarea dreptului material la acțiune se circumscrie astfel în sfera „comportamentului necorespunzător” prevăzut de art. 43¹ din ordonanța de urgență.

Reținerea sumelor nu este condiționată de producerea unui prejudiciu autorității contractante. O posibilă cauză a producerii prejudiciului ar fi fost suspendarea procedurii de atribuire odată cu introducerea contestației în fața Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor, fapt ce ar fi determinat tergiversarea procedurii, cu implicații asupra gradului de cheltuire a fondurilor publice alocate. Or, măsura suspendării poate fi dispusă, așa cum s-a arătat mai sus, în condiții restrictive, după evaluarea consecințelor acestei măsuri asupra tuturor categoriilor de interese ce ar putea fi lezate, inclusiv asupra interesului public [art. 275¹ alin. (2) din ordonanța de urgență]. Mai mult, în condițiile în care, respingând contestația, Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor poate obliga contestatorul în culpă la plata cheltuielilor efectuate în cursul soluționării contestației, la cererea autorității contractante [art. 278 alin. (8) din ordonanța de urgență], apare cu evidență că aceste cheltuieli nu mai pot constitui obiectul unui prejudiciu pe care autoritatea să și-l acopere prin reținerea sumelor din garanția de participare la procedura de atribuire.

Sub aceste aspecte, reținerea sumelor menționate nu poate fi calificată drept cauțiune, funcția acestei instituții juridice fiind, pe lângă aceea de a constitui o garanție a seriozității petentului, și cea de sursă de despăgubire a persoanei prejudiciate. Mai mult, consemnarea sumei stabilite drept cauțiune se face într-un cont distinct la dispoziția instanței, iar nu la dispoziția părții susceptibilă a fi prejudiciată, așa cum prevede art. 278¹ din ordonanța de urgență criticată. Instanța va dispune cu privire la despăgubirea persoanei prejudiciate; în caz contrar cauțiunea se restituie celui ce a consemnat-o, prin aceeași hotărâre prin care se respinge cererea de despăgubiri.

Prin urmare, analizând dispozițiile care reglementează procedura soluționării contestațiilor în fața Consiliului Național pentru Soluționarea Contestațiilor, Curtea a constatat că nu există nicio normă care să ateste existența vreunei taxe sau cauțiuni care să se facă venit la bugetul de stat sau la bugetul autorității administrativ-jurisdicționale. Curtea a reținut că gratuitatea consacrată de norma constituțională cuprinsă în art. 21 alin. (4) vizează lipsa oricărei contraprestații pecuniare din partea persoanei care, alegând calea contenciosului administrativ-jurisdicțional, beneficiază de serviciul prestat de autoritatea administrativ-jurisdicțională. Or, sub acest aspect, dispozițiile ordonanței criticate respectă cerința constituțională referitoare la caracterul neoneror al procedurii administrativ-jurisdicționale.

^{*}) Decizia Curții Constituționale nr. 282 din 27 martie 2012 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 317 din 11 mai 2012.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

D E C I D E:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Alien Concept” — S.R.L. din Oradea în Dosarul nr. 9.074/112/2010 al Tribunalului Bistrița Năsăud — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 aprilie 2012.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 360

din 24 aprilie 2012

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 48 alin. (7) lit. I¹)
din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal**

Acsinte Gaspar	— președinte
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 pct. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 cu privire la rectificarea bugetară pe anul 2009 și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, excepție ridicată de Cabinet Avocat Vernica Constantin Adrian în Dosarul nr. 212/103/2011 al Tribunalului Neamț — Secția comercială și contencios administrativ. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 805D/2011.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 16 iunie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 212/103/2011, **Tribunalul Neamț — Secția comercială și contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 pct. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 cu privire la rectificarea bugetară pe anul 2009 și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale**, excepție ridicată de Cabinet Avocat Vernica Constantin Adrian într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații împotriva unui act administrativ fiscal.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că „folosirea autoturismului din dotare exclusiv pentru deplasarea avocatului la locul de muncă era pe deplin dovedită de actele aflate în contabilitate. Prin modificările aduse Codului fiscal se aduce atingere dreptului la muncă prin îngrădirea efectivă a acestuia, activitatea de avocatură fiind una complexă și nu poate fi corelată cu programul mijloacelor de transport în comun și nici nu poate fi compatibilă cu folosirea serviciilor de taximetrie.”

Tribunalul Neamț — Secția comercială și de contencios administrativ apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Instanța de judecată a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 pct. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 cu privire la rectificarea bugetară pe anul 2009 și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 249 din 14 aprilie 2009. Prin aceste dispoziții a fost introdusă lit. l¹) la art. 48 alin. 7 din Codul fiscal. În aceste condiții, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 48 alin. (7) lit. l¹) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003, care, la data publicării Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2009, aveau următorul cuprins:

„(7) Nu sunt cheltuieli deductibile: [...]

l¹) în perioada 1 ianuarie 2011—31 decembrie 2011 inclusiv, cheltuielile privind combustibilul pentru vehiculele rutiere motorizate care sunt destinate exclusiv transportului rutier de

persoane, cu o greutate maximă autorizată care să nu depășească 3.500 kg și care să nu aibă mai mult de 9 scaune de pasageri, incluzând și scaunul șoferului, cu excepția situației în care vehiculele se înscriu în oricare dintre următoarele categorii: 1. vehiculele utilizate exclusiv pentru: intervenție, reparații, pază și protecție, curierat, transport de personal la și de la locul de desfășurare a activității, precum și vehiculele special adaptate pentru a fi utilizate drept care de reportaj, vehiculele utilizate de agenți de vânzări și de agenți de recrutare a forței de muncă; 2. vehiculele utilizate pentru transportul de persoane cu plată, inclusiv pentru activitatea de taxi; 3. vehiculele utilizate pentru închirierea către alte persoane, inclusiv pentru desfășurarea activității de instruire în cadrul școlilor de șoferi.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții, autorul excepției invocă prevederile constituționale ale art. 41 referitor la munca și protecția socială a muncii.

I. Curtea constată că dispozițiile criticate în forma modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 își produc în continuare efectele juridice. Ca atare, având în vedere Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea constată că are competența de a se pronunța asupra constituționalității dispozițiilor art. 48 alin. (7) lit. l¹) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal.

II. Examinând excepția de neconstituționalitate Curtea constată că susținerile autorului excepției nu constituie veritabile critici de neconstituționalitate, acesta fiind, în realitate, nemulțumit de modul de aplicare a legii de către organele fiscale. Astfel, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate nu respectă dispozițiile art. 10 alin. (2) și art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

Așa fiind, Curtea va respinge excepția de neconstituționalitate ca inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 48 alin. (7) lit. l¹) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Cabinet Avocat Vernica Constantin Adrian în Dosarul nr. 212/103/2011 al Tribunalului Neamț — Secția comercială și contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 aprilie 2012.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 494

din 10 mai 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 58 lit. ad)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 privind transporturile rutiere

Acsinte Gaspar	— președinte
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simina Gagu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 58 lit. ad) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 privind transporturile rutiere, excepție ridicată de Societatea Comercială „Diana PA” — S.R.L. din Câmpina în Dosarul nr. 534/310/2011 al Judecătoriei Sinaia și care constituie obiectul Dosarului nr. 647D/2011 al Curții Constituționale.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 24 aprilie 2012, în prezența reprezentantului Ministerului Public, și au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea, în temeiul art. 57 și art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, a amânat pronunțarea pentru data de 10 mai 2012.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 mai 2011, pronunțată în Dosarul nr. 534/310/2011, **Judecătoria Sinaia a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 58 lit. ad) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 privind transporturile rutiere**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Diana PA” — S.R.L. din Câmpina într-o cauză având ca obiect soluționarea plângerii formulate împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției prevăzute de art. 58 lit. ad) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textul de lege criticat, lipsit de un conținut explicit, este ambiguu și derutant, atât pentru parte, cât și pentru judecătorul chemat să analizeze o situație de fapt, raportată la această normă. Acest aspect poate conduce la paralelisme sau la aplicarea a două sancțiuni pentru aceeași faptă, mai ales că obligațiile operatorilor de transport sunt cuprinse nu numai în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005, ci și în alte acte normative cu aceeași valoare juridică, în care sunt, de asemenea, prevăzute sancțiuni pentru încălcarea acestora.

Totodată, autorul susține că prevederile de lege criticate îngredesc „*accesul direct la justiție*”, întrucât, de vreme ce nu prevăd în ce constau obligațiile a căror neîndeplinire este sancționată, acestea nu permit formularea unor apărări și verificarea legalității sancțiunii. Arată, de asemenea, că nu se poate respecta prezumția de nevinovăție și nu poate fi evitat

arbitrariul aplicării sancțiunii contravenționale, încălcându-se dreptul la un proces echitabil.

Judecătoria Sinaia consideră că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, apreciind că textul de lege criticat are o formulare ambiguă, care nu clarifică elementele constitutive ale contravenției pe care o reglementează, spre deosebire de restul actului normativ, în care sunt prevăzute în mod expres obligațiile ce revin operatorilor de transport rutier. Arată că se încalcă dispozițiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât „*echitatea se referă nu numai la desfășurarea procesului, ci și la tehnica juridică a incriminării*”.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile art. 58 lit. ad) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 sunt constituționale. În acest sens, arată că prevederile legale criticate reflectă dreptul legiuitorului de a aprecia cu privire la modalitatea de reglementare a condițiilor în care anumite fapte să fie sancționate contravențional. Aceleași prevederi conțin suficiente repere pentru asigurarea previzibilității și clarității normei, astfel ca destinatarul lor să înțeleagă că încălcarea dispozițiilor care constituie cadrul general pentru transporturile rutiere de mărfuri și persoane și activitățile conexe acestora se sancționează în funcție de gradul de pericol social și să prevadă, într-o măsură rezonabilă, consecințele care pot apărea dintr-un act determinat. De asemenea, consideră că enumerarea limitativă a faptelor care constituie contravenții în această materie ar putea avea consecințe nefavorabile, întrucât s-ar limita posibilitățile de interpretare ale autorității judiciare chemate să efectueze clarificarea și încadrarea juridică a faptelor.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 58 lit. ad) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 privind transporturile rutiere, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 655 din 22 iulie 2005, și aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 102/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 398 din 9 mai 2006, prevederi introduse în cuprinsul ordonanței de urgență prin art. I pct. 43 din Ordonanța de urgență a Guvernului

nr. 74/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2005 privind transporturile rutiere, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 451 din 17 iunie 2008 și aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 218/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 11 iunie 2009. Textul de lege criticat are următorul cuprins: „*Constituie contravenții următoarele fapte: (...)*”

ad) neîndeplinirea obligațiilor ce le revin întreprinderilor, operatorilor de transport rutier și operatorilor de activități conexe transportului rutier.”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că textul de lege menționat contravine dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 21 alin. (1)—(3) privind liberul acces la justiție și dreptul la un proces echitabil desfășurat într-un termen rezonabil. Totodată, analizând motivele de neconstituționalitate invocate în susținerea excepției, Curtea reține incidența în cauză și a dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală, potrivit cărora „*În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie*”.

De asemenea, în susținerea excepției de neconstituționalitate sunt invocate dispozițiile privind dreptul la un proces echitabil cuprinse în art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

I. Ulterior sesizării Curții Constituționale prin Încheierea din 12 mai 2011, pronunțată de Judecătoria Sinaia, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 privind transporturile rutiere a fost abrogată expres, în integralitatea ei, prin dispozițiile art. 93 din Ordonanța Guvernului nr. 27/2011 privind transporturile rutiere, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 625 din 2 septembrie 2011.

Cu toate acestea, având în vedere că prevederile art. 58 lit. ad) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 au continuat să producă efecte juridice în cauza dedusă judecării, aceasta fiind soluționată definitiv prin Sentința civilă nr. 897 din 2 august 2011, pronunțată de Judecătoria Sinaia, în sensul anulării în parte a procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției și înlocuirii sancțiunii amenzii aplicate cu sancțiunea avertismentului, Curtea, în lumina jurisprudenței sale (a se vedea Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011), urmează a analiza constituționalitatea acestor prevederi.

II. Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este întemeiată, urmând să o admită pentru considerentele ce vor fi arătate în cele ce urmează.

Astfel, Curtea reține că prevederile art. 58 lit. ad) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 califică drept contravenție neîndeplinirea obligațiilor ce le revin întreprinderilor, operatorilor de transport rutier și operatorilor de activități conexe transportului rutier. Săvârșirea acestei contravenții se sancționează cu amendă de la 4.000 lei la 5.000 lei, aplicată întreprinderilor sau operatorilor de transport rutier români sau străini, potrivit art. 59 alin. (1) lit. c) din ordonanța de urgență, și cu amendă de la 7.000 lei la 9.000 lei, aplicată întreprinderilor care efectuează activități conexe transportului rutier, potrivit art. 59 alin. (2) lit. a) din același act normativ.

Totodată, din examinarea procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției, aflat la dosar, Curtea observă, că, în cauza de față, operatorul de transport a fost sancționat contravențional cu o amendă de 4.000 lei pentru neîndeplinirea „*obligației ce îi revine operatorului de transport rutier conform OMTCT (Ordinul ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului), actualizat, art. 38 lit. u), respectiv nu s-a asigurat existența la bordul vehiculului a legitimațiilor de serviciu valabile ale conducătorilor auto, conform modelului din anexa 32 la OMTCT nr. 1892/2006*”.

În aceste condiții, Curtea constată că descrierea faptei ce constituie contravenție nu se regăsește în conținutul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2005, ci în cuprinsul art. 38 lit. u) din Normele privind organizarea și efectuarea transporturilor rutiere și a activităților conexe acestora, aprobate prin Ordinul ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului nr. 1.892/2006, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 919 și 919 bis din 13 noiembrie 2006, și completate prin art. I pct. 13 din Ordinul ministrului transporturilor și infrastructurii nr. 1.172/2009, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 799 din 24 noiembrie 2009. Prevederile art. 38 lit. u) din norme au următorul cuprins:

„*Întreprinderile/operatorii de transport care efectuează operațiuni de transport rutier au următoarele obligații: [...] u) să asigure existența la bordul vehiculelor cu care efectuează operațiuni de transport rutier a legitimației de serviciu valabile a conducătorului auto, din care să reiasă că este angajat al operatorului de transport rutier/întreprinderii. Modelul legitimației de serviciu este prevăzut în anexa nr. 32 la prezentele norme.*”

În continuare, Curtea reține că, potrivit art. 8 alin. (4) teza întâi din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, „*Textul legislativ trebuie să fie formulat clar, fluent și inteligibil, fără dificultăți sintactice și pasaje obscure sau echivoce*”, iar potrivit art. 36 alin. (1) din aceeași lege, „*Actele normative trebuie redactate într-un limbaj și stil juridic specific normativ, concis, sobru, clar și precis, care să excludă orice echivoc, cu respectarea strictă a regulilor gramaticale și de ortografie*”.

De asemenea, Curtea reține că prevederile art. 58 lit. ad) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 nu pot fi considerate norme de trimitere. În absența indicării cu exactitate a dispozițiilor legale la care se face trimiterea, nu sunt respectate regulile de tehnică legislativă, cuprinse în art. 50 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 24/2000, potrivit căruia, „*În cazul în care o normă este complementară altei norme, pentru evitarea repetării în text a acelei norme se va face trimitere la articolul, respectiv la actul normativ care o conține*”. Dimpotrivă, redactarea art. 58 lit. ad) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 are un caracter de maximă generalitate, care, într-o tehnică legislativă corectă, ar fi trebuit să figureze ca normă-cadru, detaliată subsecvent de toate celelalte prevederi care stabilesc contravențiile și sancțiunile corespunzătoare.

Pe de altă parte, Curtea observă că norma legală criticată diferă, sub aspectul tehnicii de reglementare, de celelalte norme din cuprinsul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2005, prin care sunt instituite contravenții, deoarece acestea stabilesc în mod concret faptele a căror săvârșire atrage răspunderea contravențională.

Prin urmare, Curtea constată că stabilirea faptelor a căror săvârșire constituie contravenții este lăsată, în mod arbitrar, la libera apreciere a agentului constator, fără ca legiuitorul să fi stabilit criteriile și condițiile necesare operațiunii de constatare și sancționare a contravențiilor, în condițiile în care obligațiile ce trebuie a fi respectate de întreprinderi, operatorii de transport rutier sau de operatorii de activități conexe transportului rutier se regăsesc în tot cuprinsul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2005.

Totodată, în lipsa unei reprezentări clare a elementelor care constituie contravenția, judecătorul însuși nu dispune de reperiile necesare în aplicarea și interpretarea legii, cu prilejul soluționării plângerii îndreptate asupra procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției.

În aceeași ordine de idei, Curtea constată că tehnica de reglementare ce se regăsește în cazul prevederilor legale criticate nu corespunde nici regulilor instituite prin art. 3 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I,

nr. 410 din 25 iulie 2001, cu modificările și completările ulterioare, potrivit căruia „*Actele normative prin care se stabilesc contravenții vor cuprinde descrierea faptelor ce constituie contravenții și sancțiunea ce urmează să se aplice pentru fiecare dintre acestea*”. Totodată, potrivit art. 1 teza a doua din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, „*Constituie contravenție fapta săvârșită cu vinovăție, stabilită și sancționată prin lege, ordonanță, prin hotărâre a Guvernului sau, după caz, prin hotărâre a consiliului local al comunei, orașului, municipiului sau al sectorului municipiului București, a consiliului județean ori a Consiliului General al Municipiului București*”.

În aceste condiții, Curtea constată că prevederile de lege supuse controlului de constituționalitate sunt deficiente, întrucât nu stabilesc distinct, precis, explicit și cu claritate obligațiile ce le revin întreprinderilor, operatorilor de transport rutier și operatorilor de activități conexe transportului rutier, a căror neîndeplinire atrage răspunderea contravențională.

În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a reținut în repetate rânduri că orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de precis și clar pentru a putea fi aplicat (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 189 din 2 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 307 din 5 aprilie 2006, Decizia nr. 647 din 5 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 921 din data de 14 noiembrie 2006, Decizia nr. 903 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 584 din 17 august 2010, Decizia nr. 1 din 11 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 23 ianuarie 2012, și Decizia nr. 26 din 18 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 116 din 15 februarie 2012). În același sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că legea trebuie, într-adevăr, să fie accesibilă justițiabilului și previzibilă în ceea ce privește efectele sale. Pentru ca legea să satisfacă cerința de previzibilitate, ea trebuie să precizeze cu suficientă claritate întinderea și modalitățile de exercitare a puterii de apreciere a autorităților în domeniul respectiv, ținând cont de scopul legitim urmărit, pentru a oferi persoanei o protecție adecvată împotriva arbitrarului. În plus, nu poate fi considerată „*lege*” decât o normă enunțată cu suficientă precizie, pentru a permite cetățeanului să își adapteze conduita în funcție de aceasta; apelând la nevoie la consiliere de specialitate în materie, el trebuie să fie capabil să prevadă, într-o măsură rezonabilă, față de circumstanțele speței, consecințele care ar putea rezulta dintr-o anumită faptă (a se vedea Hotărârea din 4 mai 2000, pronunțată în Cauza *Rotaru împotriva României*, paragraful 52, și Hotărârea din 25 ianuarie 2007, pronunțată în Cauza *Sissanis împotriva României*, paragraful 66).

În lumina celor enunțate mai sus, Curtea constată că, în mod evident, prevederile art. 58 lit. ad) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005, caracterizate printr-o tehnică legislativă inadecvată, nu întrunesc exigențele de claritate, precizie și previzibilitate și sunt astfel incompatibile cu principiul fundamental privind respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor, prevăzute de art. 1 alin. (5) din Constituție.

Așa fiind, Curtea reține că imprecizia textului de lege supus controlului de constituționalitate, constând în lipsa stabilirii cu suficientă claritate a obligațiilor ce le revin întreprinderilor, operatorilor de transport rutier și operatorilor de activități conexe transportului rutier, a căror neîndeplinire atrage răspunderea contravențională și în absența descrierii faptei a cărei săvârșire constituie contravenție, afectează, pe cale de consecință, și garanțiile constituționale și convenționale care caracterizează dreptul la un proces echitabil, inclusiv componenta sa privind

dreptul la apărare. De altfel, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut, în esență, că nerespectarea garanțiilor fundamentale, care protejează presupușii autori ai unor fapte ilicite, în fața posibilelor abuzuri ale autorităților desemnate să-i urmărească și să-i sancționeze, reprezintă un aspect ce trebuie examinat în temeiul art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (a se vedea, spre exemplu, Hotărârea din 4 octombrie 2007, pronunțată în Cauza *Anghel împotriva României*, paragraful 68).

Pentru ca dreptul la un proces echitabil să nu rămână teoretic și iluzoriu, Curtea reamintește că normele juridice trebuie să fie clare, precise și explicite, astfel încât să îl poată avertiza în mod inechivoc pe destinatarul acestora asupra gravității consecințelor nerespectării enunțurilor legale pe care le cuprind. Or, prevederile art. 58 lit. ad) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 ignoră aceste exigențe esențiale de redactare.

Față de cele de mai sus, Curtea constată că deficiențele de redactare evidențiate în ceea ce privește prevederile art. 58 lit. ad) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 sunt de natură să încalce dispozițiile art. 1 alin. (5) și ale art. 21 alin. (3) din Constituție, precum și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

De aceea, revine legiuitorului sarcina ca pe viitor, în reglementarea domeniului contravențional, să adopte norme care să întrunească, așa cum s-a arătat, criteriile de precizie, claritate și, implicit, previzibilitate, impuse de jurisprudența Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului.

De altfel, Curtea observă că, în contextul legislativ actual, sancțiunile și măsurile aplicabile în cazul încălcării dispozițiilor privind transporturile rutiere sunt reglementate prin Hotărârea Guvernului nr. 69/2012 privind stabilirea încălcărilor prevederilor Regulamentului (CE) nr. 1.071/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 21 octombrie 2009 de stabilire a unor norme comune privind condițiile care trebuie îndeplinite pentru exercitarea ocupației de operator de transport rutier și de abrogare a Directivei 96/26/CE a Consiliului, ale Regulamentului (CE) nr. 1.072/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 21 octombrie 2009 privind normele comune pentru accesul la piața transportului rutier internațional de mărfuri, ale Regulamentului (CE) nr. 1.073/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 21 octombrie 2009 privind normele comune pentru accesul la piața internațională a serviciilor de transport cu autocarul și autobuzul și de modificare a Regulamentului (CE) nr. 561/2006 și ale Ordonanței Guvernului nr. 27/2011 privind transporturile rutiere, precum și a sancțiunilor și măsurilor aplicabile în cazul constatării acestor încălcări, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 114 din 14 februarie 2012.

Or, spre deosebire de prevederile art. 58 lit. ad) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005, prin art. 4 pct. 57.2 și 77.2 din Hotărârea Guvernului nr. 69/2012 sunt reglementate cu claritate contravențiile constând în fapta operatorului de transport rutier sau a întreprinderii de transport rutier în cont propriu de nerespectare a obligației de a asigura existența la bordul vehiculelor cu care efectuează transport rutier contra cost, respectiv în cont propriu, a legitimației de serviciu valabilă a conducătorului auto, din care să reiasă că este angajat al acestora.

În fine, în privința invocării dispozițiilor art. 21 alin. (1) și (2) din Constituție, Curtea reține că acestea nu au relevanță în cauză, întrucât nu vizează situația criticată de autorul excepției de neconstituționalitate, ci posibilitatea acestuia de a se adresa neîngrădit justiției.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Comercială „Diana PA” — S.R.L. din Câmpina în Dosarul nr. 534/310/2011 al Judecătorei Sinaia și constată că prevederile art. 58 lit. ad) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 privind transporturile rutiere sunt neconstituționale.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 mai 2012.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Simina Gagu

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind aprobarea plății contribuției voluntare, în lei,
a României la Organizația Internațională a Francofoniei
pentru derularea Planului multianual
de formare în limba franceză a funcționarilor
din administrația publică română, în anul 2012**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă plata contribuției voluntare, în lei, a României la Organizația Internațională a Francofoniei, în anul 2012, în sumă totală de 130 mii lei, pentru derularea Planului multianual de formare în limba franceză a funcționarilor din administrația publică română.

Art. 2. — Suma necesară plății contribuției prevăzute la art. 1 se suportă din fondurile aprobate cu această destinație în bugetul Ministerului Afacerilor Externe pe anul 2012.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:
Ministrul afacerilor externe,
Andrei Marga
Viceprim-ministru,
ministrul finanțelor publice,
Florin Georgescu

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE
pentru aprobarea plății contribuției voluntare, în lei,
a României la Programul Națiunilor Unite pentru Dezvoltare
pe anul 2012

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă plata contribuției voluntare, în lei, a României la Programul Națiunilor Unite pentru Dezvoltare pe anul 2012 în sumă de 1.259 mii lei.

Art. 2. — Suma necesară plății contribuției prevăzute la art. 1 se suportă din fondurile aprobate cu această destinație în bugetul Ministerului Afacerilor Externe pe anul 2012.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:
Ministrul afacerilor externe,
Andrei Marga
Viceprim-ministru,
ministrul finanțelor publice,
Florin Georgescu

București, 13 iunie 2012.
Nr. 602.

**ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE
ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE**

MINISTERUL TRANSPORTURILOR ȘI INFRASTRUCTURII

ORDIN

pentru stabilirea modului de derulare a serviciului de pilotaj al navelor maritime

În conformitate cu prevederile art. 50 alin. (1) lit. b) și alin. (5), precum și ale art. 51 alin. (1), alin. (3) lit. a) și b) și alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 22/1999 privind administrarea porturilor și a căilor navigabile, utilizarea infrastructurilor de transport naval aparținând domeniului public, precum și desfășurarea activităților de transport naval în porturi și pe căile navigabile interioare, republicată,

în temeiul prevederilor art. 50 alin. (6) și art. 51 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 22/1999, republicată, și ale art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 76/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor și Infrastructurii, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul transporturilor și infrastructurii emite următorul ordin:

Art. 1. — Serviciul de pilotaj al navelor maritime și operatorilor economici specializați, autorizați în condițiile legii, astfel:
fluviomaritime, denumite în continuare *nave maritime*, se a) Compania Națională „Administrația Porturilor Maritime” — S.A. Constanța, în porturile aflate în administrarea sa;
asigură de către administrațiile portuare, prin intermediul

b) Compania Națională „Administrația Porturilor Maritime” — S.A. Galați, în porturile aflate în administrarea sa;

c) Compania Națională „Administrația Canalelor Navigabile” — S.A. Constanța, pe canalele navigabile și în porturile aflate în administrarea sa.

Art. 2. — (1) Serviciul de pilotaj al navelor maritime, pe sectorul de Dunăre cuprins între rada portului Sulina și Brăila, portul Sulina, precum și manevrele de sosire și plecare din porturile Sulina, Tulcea, Galați și Brăila se asigură de către Regia Autonomă „Administrația Fluvială a Dunării de Jos” Galați.

(2) Serviciul de pilotaj al navelor maritime prevăzut la alin. (1) se desfășoară în conformitate cu prevederile Convenției de la Belgrad din 1948 privind regimul navigației pe Dunăre prin piloți autorizați de către Regia Autonomă „Administrația Fluvială a Dunării de Jos” Galați și se asigură pe bază de contract de prestări de servicii, în baza criteriilor impuse prin contractul-cadru, încheiat în mod nediscriminatoriu între Regia Autonomă „Administrația Fluvială a Dunării de Jos” Galați și respectivii piloți ca persoane fizice sau ca operatori economici autorizați în condițiile legii.

Art. 3. — Serviciul de pilotaj al navelor maritime se asigură pe bază de contract de prestări de servicii, în baza criteriilor impuse prin contractul-cadru, încheiat în mod nediscriminatoriu între administrațiile portuare și respectivii operatori economici autorizați în condițiile legii.

Art. 4. — (1) La data intrării în vigoare a prezentului ordin, Ordinul ministrului transporturilor și infrastructurii nr. 1.162/2009* își încetează aplicabilitatea.

(2) La data intrării în vigoare a prezentului ordin, Ordinul ministrului transporturilor nr. 264/1995 privind stabilirea sectoarelor de navigație în care pilotajul este obligatoriu, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 192 din 24 august 1995, și Ordinul ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului nr. 862/2005 privind pilotajul navelor maritime și fluvio-maritime pe sectorul românesc al Dunării cuprins între rada Sulina și Brăila și în porturile situate pe acest sector, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 506 din 15 iunie 2005, se abrogă.

Art. 5. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul transporturilor și infrastructurii,
Răducu Valentin Preda,
secretar de stat

București, 12 iunie 2012.
Nr. 1.008.

*) Ordinul ministrului transporturilor și infrastructurii nr. 1.162/2009 nu a fost publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

51948368597709